

Egy lépést se!

2012 december 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Magyar Hírlapban néhány nappal ezelőtt megírtuk, hogy a szellemi gigászok csatáját szemlélve ösztönösen középre húzunk: Gyöngyösi Márton zsidókutató felszólalását éppen úgy nem értjük, mint ahogyan egy percig sem hisszük el Bajnaiéknak, hogy valódi náciveszély lenne ebben az országban.

Néhány évvel ezelőt a Jobbik nevű pártot gyakorlatilag nem mérték ebben az országban. Aztán jött a Gyurcsány- és Bajnai-korszak, és a Jobbik csillaga emelkedni kezdett. A szociális demagógiára fogékony tömegekből, régi nemzeti radikálisokból és első szavazókból összeállt furcsa párt kétségkívül Gyurcsány Ferenc édesgyermeke. Tudom jól, hogy más tényezők is elősegítették Vonáék jó szereplését, de ha nincs a pápai gyerek, és becstelenségével, nárcizmusával, hazugságaival, gyáva politikájával nem taszítja ilyen mélyre Magyarországot, akkor ma Gyöngyösi Mártonok sem lennének a parlamentben. Az első tanulság tehát: óvatosabban azzal a nácizással.

Elhangzott tegnap az is, hogy jobboldaliak és baloldaliak („demokraták”), rekesszük ki együtt a náciakat. Bajnaiék – mint mindent az életben – ezt az én mondom meg, ki a demokrata, és h?, a náciakkal egy szót se váltsunk című játékot Nyugatról nyalták. Csakhogy mi, magyarok lényegesen különbözünk a nyugati nemzetektől. Nem robbantottunk ki világháborúkat, gyarmataink sem voltak, és szerencsére nem tartunk ott, mint a holland, német és angol polgárok jelentős része, hogy reggel már bele sem mernek nézni a tükörbe, annyira szégyellik, hogy fehér, heteroszexuális, családos, európai férfiak. Nem, még nem tartunk itt – egyelőre. Ne legyenek azonban illúzióink: a régi Európát hosszú ideje bomlasztó, a hagyományos értékeknek, életformának, önképnek hadat üzenő nemzetköziség nálunk is kiépítette hídfőállásait. Ha nem vigyázunk, azon kaphatjuk magunkat, ami egyik-másik nyugat-európai és skandináv országban már bekövetkezett: a feministák kikövetelik, hogy k is állva vizeghessenek, aztán betiltják a karácsonyt, hogy ne sértsék az éppen dzsihádra készülő muszlimok érzékenységét, a homokosok pedig gyermekeket fogadnak örökbe, és senki nem meri nekik megmondani, hogy ezzel alaposan túlléptek a célon.

Nevetnek ezen? Nem érzik jelenvalónak az életükben? Svédországban, Belgiumban, Németországban is mosolyogtak harminc éve. Aztán lesújtottak az „új európaiak”, és ma már nem elegáns firtatni, nek, avagy férfiak születtünk-e.

Az örökös náciवेशéllyel ijesztgetés ebbe a sorba illeszkedik. Teljesen mindegy, vannak-e náciak vagy nincsenek, ennek a különös, álmodern felfogásnak, amit jobb híján baloldalnak nevezünk, éppen a képzelt náciवेशély a fő identitásképző eleme. Jó kérdés persze, hogy miért játszanak a tőzzel: addig-addig náciznak, míg a végén tényleg jönnek a rossziúk, és akkor már késő lesz. Volt erre példa. Ha volna eszük, megértenék, de nem, csak a „vagy k,

vagy mi" világát ismerik. Bosszú a köbön, torolj meg mindent és hazudj éjjel-nappal. „A háború: béke, a szabadság: szolgaság, a tudatlanság: er?”

Tisztelt olvasó, merjük kimondani: nem zsarolhatnak bennünket ezek az emberek. Soha, semmilyen módon nem állhatunk egy táborba azokkal, akik náciakat szimatolnak, de a másik tömeggyilkos ideológiára, a kommunizmusra mindig találunk felmentést. Nem állhatunk egy táborba Németh Sándorral, Ungváry papával, Bajnaival, Gyurcsánnyal és a többi díszpinttyel. Ezek az emberek mindent le akarnak rombolni, ami nekünk szent. Ezek az emberek hadviselést folytatnak a régi, szívünknek kedves Magyarország ellen. El akarják söpörni a Föld színéről a „modern eszmék”, a „haladás”, de főleg a saját perverz érvényesülési vágyuk miatt mindazt, amit az őseinkről megöröszre átvettünk és továbbörökítünk.

És miután nekik maguk nem tiszteletre méltó emberek, azt sem tisztelhetjük, ami nekik fáj. Engem legalábbis egyáltalán nem érdekel, mi fáj és mi nem fáj nekik. A saját fájdalmaimra se jut időm, és nem érek rá hetente háromszor, hogy velük együtt fájjon, amihez semmi közöm.

A ma élő emberek közül régen senki nem él már, amikor a magyarság továbbra is a Kárpát-medencét nevezi majd a hazájának. A megmaradás tehát a végcél, minden más mellékes, bár néha fontos kérdés. Szegény Páskándi Géza mondta egyszer, hogy nagyon tiszteletreméltó, aki magyar hazájától, nyelvétől függetlenül is képes valamilyen nagy alkotásra: de hogy a magyarság szempontjából az ilyen teljesítmény értéktelenebb, az is biztos.

S hogy mit kell tennünk? Egy lépést se a túloldalra, semmi közünk hozzájuk. Törődjünk a saját dolgainkkal, a családjainkkal, a hivatásunkkal, a szeretteinkkel, a barátainkkal. A tegnapi náciok nincsenek benne a mi körünkben, mi sem vagyunk az övékében – nekik is tudják, mi is tudjuk. A különbség csak az, hogy a Magyar Hírlap megírja, nekik pedig szenevelegve, ömlengve szónokolnak az árkok betemetéséről.

Bocsánat: hogy ki temetheti be az árkot, azt nem ti mondjátok meg. Az árkoknak ugyanis két partja van, és nekem határozottan úgy tűnik, hogy azon az oldalon, ahol magam is állok, elég sokan vagyunk.

Nácizhattok napestig, mi maradunk, ahol vagyunk. Rossz hír: nagyon, nagyon sokáig maradunk... Bármit tehetek, felszólalhat mellettetek bárki a pillanatnyi érdeke szerint, zajonghattok, pánikolhattok, a szellemi erőtet végül csak egy magasabb szellemi minőség győzheti le. Ahogyan tegnap elhallgattam és elnéztem a zsidóvásárokat Bombera Krisztinával és Hernádi Jucussal, ettől ti még nagyon messze vagytok.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló

